

Grudnove Šmikle

Šmikla, ker se cenim

Tadeja Šuštar (častna Šmikla)

Zgodbe o tako svojevrstnem in svojeglavem (v najboljšem pomenu besede: da vsaka Šmikla misli s svojo glavo) ženskem zboru, za katerega je Šmikla Jana Mediževc Grudnova dejala, da so tako različne, da odlično pašejo skupaj, sploh ni enostavno pisati, o čemer smo se strinjale prav vse Šmikle, od prve do zadnje, do zborovodkinje. Članek je zastavljen tako, da so se najprej razpisale Šmikle pevke, ki pa žal v poletnih mesecih niso vse doma oziroma na dosegu elektronske pošte, in so zato njihovi raznoliki pogledi na Grudnove Šmikle omejeni na toliko vidikov, kot so jih dopust in počitnice omogočili. Vendar pestri šmiklasti sliki, ki si jo ob prebranem ustvarimo, prav zaradi njihovega načela "Vse za eno, ena za vse" ne manjka veliko, da bi bila s stališča ponazoritve vseh šmiklastih raznolikosti popolna. Prvi del zgodbe zaključijo Tilen Bajec, ki so ga Šmikle vzele za svojega spremljevalca, ter zanimivi utrinki, komentarji, ki spremljajo življenje Grudnovih Šmikel. Od Šmikel pevk zgodbo nadaljuje intervju s Šmiklo zborovodkinjo Marjeto Naglič, ki nam razkrije rešitev uganke, kako lahko tako pestra, barvita zborovska zasedba tako uglašeno poje. Skrivnost je v Marjetinem trdnem načelu, da nas raznolikost bogati in ne omejuje. Poleg tega njen način dela temelji na spoznanju, da so punce ne samo pestre in med seboj različne po značaju, interesih itd., ampak je tudi njihov glasbeni okus vsaksebi, in je zato njena naloga, da izbira zelo raznolik, raznovrsten program, da vsaka najde užitek v svoji zvrsti ali v pesmih, ki jih najlažje ponotranji. Kajti šele ponotranjene zgodbe skladb znajo Šmikle tudi izraziti, dati iz sebe, prenesti na poslušalce: iz src v srca. Šmiklasto popotovanje se v naši zgodbi zaključi z njihovimi najodmevnejšimi uspehi in reportažami, ki jih je zapisala Šmikla Katarina Prezelj Grudnova. Šmiklasto zgodbo pa fotografsko verno beleži Šmikla Jana Jocij Grudnova, ki si gotovo misli: hvala bogu, da so izumili digitalni fotoaparati, saj bi fotofilmov niti ne mogli narediti toliko, da bi Jana lahko poslikala vso pestrost šmiklastega dogajanja.

Foto: arhiv Grudnovih Šmikel

Grudnove Šmikle

(po abecednem redu z izjemo Šmikle Urške, kronistke, in dame imajo prednost)

Urška Bernik (*kronistka zbora*)

Foto: Jana Jocič

Od začetka

Prvič smo se kot skupina srečale prav 6. decembra 2002, prav na dan svetega Miklavža. Vsako leto sveti Miklavž na Zemljo prinese tudi nekaj čarobnega zvezdnega prahu s svoje poti. Ta zvezdni prah pomaga obdarjenim ljudem tako, da najlepša stvar, ki se jim zgodi tega dne, postane ena izmed njihovih najlepših stvari v življenju. In bilo je leto 2002 in bilo je 12 gimnazijk in Marjeta v glasbeni učilnici v Železnikih. In morda je bil zvezdni prah. Tako se prične zgodba o Grudnovih Šmiklah (Decembrskih Miklavžkah). Če bi človek vstopil v ta prostor, bi nas po njegovi bežni oceni proglasil za čvekasta dekleta, ki bi lahko gradila lovsko podsekcijo, družčino v garderobi, uredništvo šolskega časopisa ..., nikakor pa ne vokalne skupine.

IME: Grudnove Šmikle (imena se je spomnila Jera Habjan, moja ta mala sestrična)

Ko je Maša vprašala: "Kwa pa ime?", smo se vse zbudile, saj je bila tema veličastna, in predlogi so kar deževali. Od Marjetk pa do ... Ni imelo smisla znova odkrivati Amerike.

Hvala Bogu, da ni prišlo do predlogov, kot Vzhajajoča zvezda, Glas celovite samoupravljalvske osebnosti, Ponosni korak, Pamet v roke, Mladost, Bob ob steno ...

Sprva so bile te vaje zelo odprtega tipa: prihajale smo ali pa tudi ne. Po nekaj mesecih se je skupina izoblikovala in ostale smo še: Tina, Anja, Katarina, Urša, Maša, Sabina, Vida, Lina, Jera in Urška. Pa seveda šefe: Marjeta. Potem smo imele svoj prvi nastop v javnosti.

Prvi nastop skupaj z Janezom Škofom in njegovimi Čompami, Slovo poletju, 13. 9. 2003.

Strinjam se s Cockto: Prve ne pozabiš nikoli. Ideja za ta nastop pred javnostjo je padla, ko smo šle v Bohinj. A bila je res samo ideja ... dokler ...

Čez par dni sem iz nabiralnika vzela listek, vabilo na prireditev Slovo poletju, ki jo je organiziral Klub študentov Selške doline. Skoraj me je fršlok, ko sem prebrala: Grudnove Šmikle, sobota, 13. 9., ob 20.00 na Rovnu v Selcih. Mislila sem si: PoOOOomoOOOota.

Kmalu smo po dvomesečnem premoru spet prišle na vaje ogrevat glasilke za novo sezono. No, poleg tega ogrevanja smo se zmenile, da kljub temu, da je zadeva čez osem dni, poskusimo. Začele so se mrzlične priprave. Vaje smo imele v: petek, soboto, nedeljo, torek in sredo. Pa še v petek. Noro! In naslednji dan – D-day. Oblekle smo se imenu primerno: odštekane žabe, kiklo, pulover ... in velik :) na obrazu. Ta velik :) na obrazu je ob prihodu v šotor reagiral v rahlo kislem pH-ju. Kmalu nas to ni več motilo in začele smo delat muziko. Kljub temu, da nas ¾ občinstva ni šlivilo, smo odpele 99 % odlično – za 1 % sva krivi z Jero, ker pač ne znava Tancuj, Tancuj v tretji vrstici predzadnjega in zadnjega takta. No, in ker ne znava teh dveh, ne znava tudi cele naslednje četrte vrstice.

Sklep po koncertu: Kaj podobnega temu nastopu naslednjič odpade: me smo pele Gloria in excelsis Deo, nad nami pa je bil napis Union.

19. 1. 2009

Vse to premišljevanje o šmiklasti zgodbi me spomni na čiščenje moje pisalne mize. Med pospravljanjem najdem kartico, knjigo Malega princa, svinčnik, ki mi ga je posodila moja prva ljubezen. Lepi spomini. In ker obožujem stavek, da je "vsaka sprememba za nekaj dobra", se odločim, da mizo prestavim v drug kot sobe. "Tri-štiri-zdaj," in mizo porinem na novo mesto. Nato pogledam, ali mi je med potjo padlo kaj na tla. Joj, zagledam tisto SNOV. Sivo, puhasto. Hm, navsezadnje le nisem kaj prida skrbna in čista, pomislim. Snov: delci moje kože, volne, papirja, menda celo enocelične živali. Raznolik seznam.

Neki botanik mi je povedal, da če zbereš prgišče te snovi v vrč, prliješ malo vode, pustiš stati na soncu in vanj zaseješ seme, bo seme raslo kot noro; če narediš isto, le da zmes postaviš v vlažen prostor, bodo zrasle glive. Če te glive poješ, vidiš zvezde. In če hočeš videti še več zvezd, vzameš s postelje rjuho, jo močno strešeš v temni sobi in potem prižgeš močan svetlobni žarek. Tako, zdaj vidiš. Kaj ni to ta SNOV?

Tako se mi vsakič znova poglobi spoštovanje do te SNOVI. To ni umazanija. To je zvezdni prah.

Tako rastemo. Tudi zaradi manj lepih trenutkov v življenju. Vsi, brez izjeme. Vsakdo ob svojem času.

Vse, kar moramo znati, je le odkriti in videti zvezdni prah. In tega, ki ga dobimo v dar, moramo še posebej skrbno čuvati.

25. 7. 2011

Še danes se spominim tistega šnt Miklavža, ko smo se zbrale v OŠ Železniki. Takrat še kot gimnazijke. No, danes se v večini dekleta, matere, žene ne ukvarjajo več s problemi, ko Šmikla ugotovi sredi septembra, da bi bilo fino, če bi si kupila kak učbenik. Ne, danes se ukvarjamo z Merkator pikami, z delovnimi časi, z izpiti, s tem, kaj bo danes za kosilo, kdo danes pelje psa na sprehod. Kar naenkrat smo vse spoznale, kako je z zamujanjem v službo (da niso vsi tako tolerantni kot Šmikle) ... In podobno naprej.

Vsa leta sem kot skoraj-aktivistka beležila, včasih

tudi na papir, vse sunke med rebra, vzdihne, navdušenja, zahvale, vsesplošne krike, pohojene mezinice leve noge ...

In kot sem (sicer kot 16-letna punčka) napisala v kroniko: "Ne dajte, da bi se ta film strgal", se ni ...

Lepo je biti z glasbo, z zvezdnim prahom, se družiti, se skregati, se objeti ...

Lepo je (bilo) biti Šmikla.

Mojca Bergant

Foto: Jana Jocif

Še danes se spominjam popoldneva, ko sem se usedla v Janin avto in iz zvočnikov zaslišala zvoke belokranjske ljudske pesmi Aj, zelena. Ženski glasovi iz zvočnikov so me popolnoma očarali. "Jana, kdo to poje?" Ker sem bila takrat nekaj časa odsotna, sem bila ob odgovoru "Grudnove Šmikle" pozitivno presenečena ter hkrati radovedna: "Kdo pa so te Šmikle, ki zvenijo tako angelsko?" Vse skupaj me je začelo še bolj zanimati, ko sem izvedela, da punce prepevajo v Železnikih in da bi jim prav prišel kak nov sopran. S tem se je začela moja šmiklasta zgodba. Puncam sem se pridružila sredi sezone leta 2008. Še danes se dobro spominjam prvega koncerta, ko smo pripravile večer s skladateljem Ambrožem Čopijem, s katerim imamo Šmikle prav posebno vez, saj so nam njegove priredbe ljudskih pesmi še posebno pisane na kožo – skoraj ni koncerta brez kake njegove.

In kaj mi pravzaprav pomeni biti Šmikla? Ne znam si več predstavljati petkovega popoldneva brez vaj,

polnih smeha in dobre volje (no ja, pred kakim napornim koncertom je koncentracija malce večja, da Marjeta ne izgubi preveč živčkov z nami), šal na račun sopranskega in altovskega sindikata ter boja za prevlado med njima, borb odbora za pavzo, da si pri strogi dirigentki izbori deset minut pavze med napornimi vajami, nasmejanih vikendov z vajami in ne nazadnje koncertov, kjer te pozitivne vibracije občinstva ponesejo na krilih nad dvorano tako, da v prekrasni glasbi samo še uživaš in odplavaš daleč stran ... Del šmiklaste zgodbe so tudi prelepi spomini ... Med njimi izstopajo prvi večji uspeh na občinski reviji pevskih zborov, prvi koraki po odru Slovenske filharmonije, spomin na idilo ob Ohridskem jezeru, kjer smo bile prave ljubljenske občinstva, pa na studijsko snemanje na RTV-ju in gostovanje v oddaji Muzika je to, adrenalinski nastop na Naši pesmi v Mariboru ter številni drugi nastopi ob različnih priložnostih – od tistih ta zaresnih do sproščenih nastopov s Šmikloni, ko smo občinstvo zabavale z napevi Abbe, in tistih bolj neformalnih, kjer smo s svojim petjem marsikomu polepšale dan/večer.

Letšnjega marca sem zaradi svojega malega Šmiklončka odšla na krajši dopust, tako da sem Šmikle na njihovi poti v Talin spremljala preko mobilnega telefona in z močnim stiskanjem pesti. Uspeha sem bila tako vesela, kot bi bila tam, saj sem vedela, kakšna energija se prepleta med njimi na odru, sploh pa ob razglasitvi rezultatov. Juhuhu! Tudi doma je bilo veselo, ko so sporočile vse vesele novice z daljnega severa. Jeseni se bom vrnila nazaj v sopranske vrste, česar se že zdaj veselim, saj pri Šmiklah definitivno velja "enkrat Šmikla, vedno Šmikla!"

Martina Dolenc

Foto: Jana Jocif

Pojem najnižji glas, torej drugi alt. Prihajam iz druge doline kot večino ostalih Šmikel (iz Poljanske doline). Pri zboru sem začela peti septembra lansko leto. Zakaj sem sploh začela peti? S Šmiklo Alenko sva bili sošolki v srednji šoli in večkrat mi je omenila, da jim v zboru primanjkuje pevk najnižjega glasu. Najprej sem njene ponudbe zavrnila in ji obljubila, da pridem na vaje, ko bom imela vozniški izpit, da ne bom odvisna od drugih. Kasneje sem res šla na pevske vaje in ugotovila, da je super. Seveda mi je bilo težko uskladiti faks, študentsko delo in šmiklaste vaje, vendar mi je bilo petje in druženje z dekleti v veliko veselje. Petje je zame neprecenljivo – če se trudiš in vlagas, potem tudi veliko dobiš, pa tudi če je to le dober občutek in zadovoljstvo. Šmikle so zelo prijazne in lahko se je vključiti v njihovo družbo. Zame so Šmikle kot druga družina, z njimi mi je vedno lepo. Vsaka zase je nekaj posebnega in zato funkcioniramo tako pozitivno. Kaj veliko o prelomnicah in zgodovini Šmikel ne poznam, kot sem že omenila, moj šmiklasti status velja šele slabo leto.

Dogodek, ki mi je bil najlepši, najboljši, nepozaben ..., je zborovsko tekmovanje v Talinu. To je bilo moje prvo tekmovanje sploh, saj s tem še nisem imela izkušenj. Zelo me je presenetila netekmovalnost in sproščenost Šmikel na tekmovanju. Seveda se mi zdijo pomembni tudi vsi koncerti, izleti, vaje.

Šmikla Jera Habjan Gruden

Šmikla (2002–XXXX)

Foto: Jana Jocif

Pri Grudnovih Šmiklah pojem od vsega začetka. Ko pomislim nazaj, ugotovim, da je bila takratna Marjetina ideja o ustanovitvi dekleškega zbora odlična! V dolini je bil sicer še en dekleški oz. ženski zbor Jubilate, a nič za to. Dolini je definitivno primanjkoval še en zbor, kar smo postale me. Ko smo se prvič dobile na vajah, nas je bilo zelo malo, mislim, da osem ali devet. V začetku sem pela drugi alt, danes pojem drugi sopran. Če pomislim, koliko deklet se je v zboru zamenjalo v vseh teh letih, jih mogoče znam naštetih le polovico. Nekatere so vztrajale kratek čas, nekatere nekoliko dlje, nekatere pa smo veteranke. V dobri družbi čas hitro mine in zato sploh nimam občutka, da sem pri zboru že toliko let.

Naša prva pesem, ki smo se je učile, je bila Michelle od The Beatles. In v kakšne stile smo jadrale naprej? Že kmalu smo pele ljudske, sakralne, črnske duhovne, tuje popevke, jazzovske priredbe slovenskih popevk Imele smo zelo raznolik program. Meni se je med zgodnejšimi dogodki v spomin najbolj vtisnil koncert v kulturnem domu v Železnikih, kjer smo skupaj z jazz triom pele jazz priredbe slovenskih popevk. Koncert je res uspel. Zelo smo se potrudile tudi s sceno, saj smo za ozadje naredile veliko mavrico. Obisk je bil velik in tako tudi navdušenje.

Mogoče mi pripada zgodba o nastanku imena. Mislim, da na prvem nastopu, ki je bil v Selcih, imena še nismo imele. Tako smo enkrat na vajah začele premišljevat in dajati predloge. Med njimi

so bile Cvetke, Marjetke, Rožice in še kaj. Meni pa smo se zdele tako šmiklaste, da sem rekla: bodimo Grudnove Šmikle. Hm, zanimivi odzivi: ja, ne, to je "kr nekej". Večina jih je idejo podprla in tako smo postale Grudnove Šmikle. Slaba stran imena je ta, da smo kasneje na vseh, ampak res na vseh nastopih pri predstavitvi poslušale razlago našega imena. Pa čeprav je bila razlaga jasna, smo bile poimenovane tudi vse drugače kot Šmikle, na primer kot Šminke, Štikle, Šmukle ...

V vseh letih nas je dvakrat obiskal Miklavž. Glede na to, da mu delamo reklamo, bi nas lahko vsako leto. Prvič so nas v bistvu obiskali samo njegovi angelčki, v angele preoblečene Šmikle iz Selc, drugič pa pravi Miklavž – na Brniku pri Marjetini mami Majdi. Ona ima res veze, in tako se je zmenila, da nas je 6. decembra nevemkaterega leta na pogostitvi po koncertu na Brniku obiskal Miklavž. Nekatere, ki čez leto niso bile pridne, so se ga kar malo ustrašile in vneto molile, da so dobile svoje darilo.

Kljub močnemu prizadevanju, pridobiti moško sekcijo GŠ, nam to še ni uspelo. Nekateri posamezniki (mogoče tole berejo) se lahko še spomnijo zloglasne avdicije, kjer je zasedala stroga komisija z Mihaelo na čelu. Marjeta je bila seveda kot vedno zelo popustljiva. Te avdicije se zagotovo dobro spomnijo tudi nekatere članice, ki so se prav takrat pridružile zboru. Moških kandidatov je bilo premalo za ustanovitev sekcije. Na avdicijo sta prišla le dva.

V organizacijskem smislu smo bile nekaj časa sekcija pri Kulturnem društvu Kremant, ki je takrat deloval na Selškem, nato pa smo leta 2006 ustano-

Foto: Jana Jocif

vile svoje društvo – Kulturno umetniško društvo Grudnove Šmikle. V društvu ima pomembno vlogo matica (Katarina Prezelj), znotraj društva pa sta se nato neuradno razdelili še dve sekciji – sopranska in altovska, ki pač zagovarjata svoja stališča, kje v pesmi ima kdo vodilno melodijo in zakaj bi jo moral imeti, čeprav je nima. Tudi usklajevanje vaj večkrat poteka po sekcijah.

Seveda pa ni vse tako lepo, kot se sliši na koncertu in po velikih uspehih. Ker smo velika skupina posameznic, ki se mora uskladiti, je včasih težko. Tako glede termina dodatnih vaj kot intenzivnih vaj pa koncertov, zato je veliko nastopov izvedenih le v delni zasedbi. Potrebno je veliko usklajevanja, prilagajanja in tudi odrekanja. Pred velikimi nastopi (kot je bil na primer Talin) je bilo v treh mesecih pred tekmovanjem le malo prostih vikendov. Tako je na stalnem programu tudi teženje (moje, ker sem TP – the president) o resnosti in udeležbi na vajah. Dobro stran predsedstva sem spoznala šele pred kratkim, ko smo Šmikle gostovale v Italiji in sem skoraj vsa darila dobila jaz.

Vse te izvedbe in uspehi ne bi bili mogoči, če nas ne bi vseh skupaj oz. vsake posamezno vodila močna želja do petja, petja v tej zasedbi. To je po mojem mnenju glavni recept naše skupine. Glavna začimba pa je seveda Marjeta, ki nas s svojo sproščenostjo (no, ta malo popusti pred nastopi), odprtostjo in iskrenim odnosom povezuje.

Torej zakaj pojem pri Grudnovih Šmiklah? – Ker rada pojem! Filozofija ni potrebna. Vendar pa vsi pravijo, da je pri nas drugače. Ne bi vedela, ker ne pojem drugje. Mogoče je razlika ta, da imamo Šmikle poleg resne, stresne in delavne strani še veselo stran. Humor, ki ga nikoli ne zmanjka. Smeh je pol zdravja, druga polovica naj bo petje in naj Šmikle živimo dolgo, zdravo in uglaseno še mnogo let.

Jana Medičevc

Foto: Jana Jocić

Kaj pa je **moja** kratka interpretacija (definicija) besede Šmikle?

- Da prideš slučajno pogledat, kako je pri Šmiklah, mogoče za projekt, dva, potem pa ostaneš več let.
- Šmikla je dokaz, da ni potrebno, da imaš na vsako stvar enak pogled, da raznolikost še kako funkcionira.
- Šmikla pomeni, da te med izvajanjem kakšne skladbe popolnoma zmrazi, da se oči same od sebe zasoljijo. Kako ne bi začutil tega še kdo med občinstvom?
- Šmikla pomeni tudi, da se med nastopom kakšna skladba sesuje v prah in s tem naša samozavest.
- Šmikla pomeni, da te nihče ne gleda postrani, če prideš na vaje rahlo nejevoljen, če prineseš na vaje prtljago celega dne.
- In da je večkrat čisto preveč drugih obveznosti, da bi se bilo treba kakšni dejavnosti pač odpovedati, mogoče tudi Šmiklam, ... pa tega preprosto ne moreš narediti.
- Šmikla predvsem pomeni, da imaš rad glasbo, tukaj se pač ne da blefirati.
- Šmikla pomeni, da imaš rad našo Marjetico. Le kako je ni bi imel?!
- Šmikla pomeni tudi biti preveč samokritičen.
- Pri Šmiklah ni niti prostora niti priložnosti za pretiran ego.
- Biti Šmikla pomeni biti mušketirska druga do druge.
- In najpomembnejše: Šmikla je enako Marjetica; brez nje nas ni.

Erika Oblak

Foto: Jana Jocif

Sem sveža šmiklasta altistka iz Šentjošta. Šmiklam sem se pridružila šele letos februarja, tik pred Talinom, čeprav je bila obojestranska privlačnost prisotna že dalj časa. Kljub temu, da sem polno zaposlena in pojem še v mešanem pevskem zboru, sem se odločila postati Šmikla, ker so dekleta, z Marjeto na čelu, res fantastična družina. Ne manjka smeha, kreativnosti, intelektualnih razprav, srčnosti, domačnosti, odprtosti za nove člane ... Vse to prispeva k temu, da je energija na odru, ki jo uspešno prenašamo tudi na publiko, odlična. Mislim, da bom prav zaradi teh občutkov za zmeraj ostala Šmikla.

Katarina Pegam

Foto: Jana Jocif

Pojem prvi sopran in sem aktivna članica zbora šele pol leta. Pred Šmiklami sem pela pri Aeternumu, in ker nam je Aco ušel študirat v tujino, je zbor bolj ali manj počival. Ker sem petje zelo pogrešala in

sem si resnično želela peti, sem se odzvala na Marjetino povabilo. Ker imam dva otroka, Šmikle pa so precej aktivne, sem bila najprej malce skeptična, ali bom poleg službe uspela vse skupaj skombinirati. Zato sem najprej obljubila za Talin in rekla, da potem bom pa videla. Po Talinu ni bilo več debate. Šmikle in njihova (zdaj mogoče lahko že rečem naša) energija so me popolnoma prevzele in pomladile. Med nami velja rek "Enkrat Šmikla, vedno Šmikla" in sem čisti dokaz, da to popolnoma drži.

Šmikla Ana Pollak

Foto: Jana Jocif

Začela sem kot zamenjava prve sopranistke in sem v tem glasu tudi ostala. Sledili so krajši in daljši izleti v prvi alt, potem v drugega, seveda sem morala preveriti, kako je med drugimi soprani, zadnji čas pa sem zopet med prvimi.

Spomnim se, da sem v času pred šmiklastim obdobjem vedno malce zavidajoče gledala na prijateljice, ki so že takrat pele pri tem zboru in so od vaj prihajale na vaje župnijskega zbora.

Kot vsaka stvar se razvija tudi moj odnos do Šmikel. Najprej sem bila strašno ponosna in vesela, da sem lahko pela zraven. Mislim, da so mi dale neko pevsko samozavest in precej nasvetov. Všeč mi je, ker Marjeta ne misli, da ona edina kaj ve, in je vesela, če ji kdo kaj svetuje ... (Čeprav pa včasih pogrešam malo bolj diktatorski pristop.) Všeč mi je, da nas družijo ljubezen do petja in da se tudi med sabo kar razumemo. Všeč mi je, ker pojemo raznovrsten

program, v katerem je meni kakšna pesem res lepa.

Seveda mi kakšna stvar tudi ni všeč, ampak o tem ne bom sedaj.

Mislim, da se bom vedno spominjala, ko sem na svoj rojstni dan dobila obisk v Ljubljani. Pred vrati so začele s "Šmikla mi v goste gre ..." in s sabo prinesle torto in še kaj.

Gotovo je bil zelo zanimiv občutek na koncertu v Ponikvi, ko nam je Marjeta dala intonacijo za neko rezijansko pesem, začela dirigirati, me smo bile pa kar tiho ... Drugi poskus je bil uspešnejši!

Zelo zabavno je bilo tudi na vožnjah s katrco. Selčank nas je bilo pet in ta avto registriran za pet – imenitno! Glede na starejši letnik izdelave je bila kakovost in zabavnost vožnje temu primerna ... Ob kakšnih daljših vožnjah, na primer v Zreče in nazaj, so se stekla prekomerno rosila in smo se dogovorile za izmenično dihanje.

Tudi najbolj svež pripetljaj je povezan s prometom ... Na zadnjem gostovanju na italijanski strani smo nekateri morali prej domov. Zadnji koncert smo imele v mestu Pordenone. Do tam so se iz okolice Ogleja nastopajoči peljali z avtobusom, naš avto pa je šel po koncertu direktno proti domu, zato sem ga morala peljati do tja. S Tilnom sva se dogovorila, da bova med potjo ponavljala ali pa se učila zgodovinsko slovnico, kar za ostale sopotnice res ni bilo mamljivo, in so si za prevozno sredstvo raje izbrale avtobus. Na žalost pa ta avto ni najbolj priročen za italijanske avtoceste, ker se mu sprednje okno na voznikovi strani lahko odpre le za kakih pet centimetrov, kar je odločno premalo za plačevanje cestnine. Zato sem morala pri prevzemu cestninskega listka odpreti vrata ... To vzame malo več časa. Takoj po postaji je bil razcep in midva nisva videla, kam je avtobus (ki sva mu sicer pridno sledila) zavil ... Izteklo se je tako, da sva izbrala napačno pot. Potem je spoznavanje zgodovine slovenskega jezika šlo v zgodovino in je to dejavnost zamenjala navigacijska. V končni fazi sva zahvaljujoč zemljevidu, požrtvovalnemu "kopilotu" in telefonskim napotkom srečno prispela na kraj koncerta s približno polurno zamudo.

Katja Prevodnik

Foto: Jana Jocif

Drugi sopran (najprej drugi alt, kmalu zamenjala stol za pozicijo med prvimi alti in nato prestopila med soprane); tajnica in odbor za javne razpise, Brode (Poljanska dolina)

Mojega prvega spomina na Grudnove Šmikle ne znam uvrstiti v čas, ga pa zelo dobro umestim v prostor. Prišle so se namreč pokazati v Poljansko dolino (naključje?!). Prvič sem jih slišala na nastopu v cerkvi na Svetem Volbenku. Spomnim se, da so zelo lepo prepevale (ker sem prej pela že v gimnazijskem deklškem zboru, mi je bila glasba za deklški zbor blizu), po nastopu pa s pridom izkoristile obilno pogostitev. Tako je še danes (lepo petje in dober apetit), samo da to zdaj počnem z njimi tudi sama. Spomnim se tudi, da sem takrat pomislila, da se te punce očitno prav odlično zabavajo in da je res škoda, da na Poljanskem nimamo kakšnega ženskega zbora. No, usoda pa ne počiva, in ko se je (sicer kar nekaj časa kasneje) ponudila priložnost, odločitev ni bila težka. Se bomo pa vozili v Železnike na vaje. In od takrat je preteklo mnogo vode, svoje vrste pridno širimo in se vse pogosto odrekamo drugim stvarjem, da lahko skupaj tičimo na vajah, pripravah, generalkah, koncertih, tekmovanjih, proslavah, porokah, izletih, potovanjih ali pa kar tako, ker se pač pogrešamo in smo rade skupaj.

Danes v zboru zastopam najboljše organizirani drugi sopran (ki seveda zaseda tudi obe najpomembnejši funkciji v društvu) in od vsega začetka inkognito apeliram k navajanju razširjenega področja izvora Šmikel. Najprej Železniki ali Selška dolina

z okolico, danes pa raje kar Železniki, Škofja Loka in drugi kraji. Moj prispevek zboru in društvu je tudi občasno kreativno nakladanje za različne birokratske spise in prijave. In to rada počnem z zavestjo, da tudi tako prispevam majhen kamenček k uresničitvam naših projektov in želja.

Zame biti Šmikla pomeni biti del posebne skupine, ki deli veliko skupno ljubezen do glasbe in vsega lepega, razviti povsem nerazumljive razsežnosti humorja, neskončne količine smeha in dobre volje, trdega dela in prijateljstva. Predvsem pa pomeni to doživljati glasbo "po roki" Marjete, ki je naš neusahljiv vir spodbude, zagnanosti za premikanje gora (in krivljenje glasbenih vilic žirijam) in zastavljanje vedno novih ciljev in izzivov.

Anja Prevc

Foto: Jana Jocif

Pri Grudnovih Šmiklah prepevam od njihovega nastanka. Za spremembo od ostalih pevk, ki so kar pogosto menjale glasove in pozicije v zboru, sama še vedno vztrajam na skrajno levem stolu, če gledamo iz zborovodkinjine perspektive. Spominjam se prvih vaj, tistega petka popoldne, ko smo se prvič zbrale v glasbeni učilnici osnovne šole; nekaj deklet in Marjeta ter prva pesem, ki smo se je začele učiti: *Somebody's knocking at your door*. In usoda Grudnovih Šmikel je bila s tem zapečatená. Najprej nas je družilo samo veselje do prepevanja in druženja, potem pa smo ugotovile, da bi rade še kaj več, in tako smo se začele pripravljati na naš prvi koncert,

ki je bil na Rovnu v Selcih neko soboto zvečer v okviru prireditve Slovo poletju. Mislim, da takšnega koncerta, v tako zanimivem ambientu in pred tako glasno publiko, nismo nikoli več imele. No, ampak nekje je treba začeti, kajne?!

Nastopi so se začeli množiti, prav tako pa se je kar dodobra zamenjala tudi zasedba. Petkovi popoldnevi pa so bili vedno rezervirani samo za Šmikle. Ker na začetku punce še nismo imele izpita za avto, so nas na vaje vozili starši. Potem pa je prišla katrca, avto, ki bo vsem selškim Šmiklam ostal vedno v spominu! Povsod smo se peljale z njo. V njej smo prakticirale izmenično dihanje, ker so se šipe prehitro zarosile, pri semaforjih smo tekmovale z drugimi avtomobili, kdo bo prvi speljal, na avtocesti nas je zaradi "prehitre" vožnje prehitel celo tovornjak ... Ja, s Šmiklami sem doživela res veliko, veliko lepega. Vsak nastop, koncert in vsako tekmovanje je zgodba zase. Makedonija. Naše prvo tekmovanje, ko smo brez vsakršnih pričakovanj odpele pripravljeni program. Ljudje so bili navdušeni. Prav neverjeten občutek je, ko vidiš, kaj lahko sam, z zborom in s pesmijo narediš, ko vidiš, da so ljudje ganjeni in včasih celo solzni, ko poješ. Zmaga je bila nepričakovana. Vse smo bile zares navdušene, vendar smo vedele, da zmoremo narediti še bolje! Letos Talin. To tekmovanje in vse vaje so bili najbolj naporni od vseh. Tri mesece vedno isti program in vaje vsaj dvakrat tedensko. Še zdaj se sprašujem, kako smo zdržale! Zadnji koncert pred odhodom je bil res zelo slab, vsaka pesem je bila slabše odpeta. Pri zadnji smo odpele nikoli slišane nove harmonije! Razmišljala sem o tem, ali je sploh smiselno iti ... Ja, na koncu se je spet vse dobro izšlo. Ponovno smo bile neobremenjene z rezultatom, programa za v veliki finale pa v Talinu sploh nismo vadile, ker smo imele z drugim preveč dela. Po odpetem drugem koncertu smo najprej mislile iti vadit, ker pa smo bile kar vse prepričane, da ne bomo šle naprej, smo to misel opustile. Zato smo šle poslušat nastope drugih zborov. Pred razglasitvijo rezultatov nas je nekaj šlo v hostel po note, za vsak slučaj. Druge pa so šle jest. Nisem še prišla do koncertne dvorane, ko so

nekatero Šmikle tekle proti nam in klicale: "Naprej smo prišle!" Zdelo se mi je neverjetno. Vse smo bile šokirane, saj smo vedele, da programa za v grand prix nismo dobro znale. Prostor za vaje smo dobile le za 20 minut, zato smo se usedle na bližnje stopnice in vadile. Mimoidoči so nas začudeno gledali, mi pa smo z nasmehom vadile, tokrat z 200-odstotno koncentracijo.

Vedno me preseneti, kakšen vtis naredimo na ljudi. V čem se tako razlikujemo od drugih zborov, saj so drugi veliko bolj intonancijsko čisti kot pa me? Ne vem, mogoče jih prepriča naša energija ali pa se čuti naše iskreno veselje do petja ali pa raznobarvni šali, ki ga ima vsaka drugače zavezanega ... Ne vem. Zdi se mi pa, da smo Šmikle resnično rojene pod srečno zvezdo.

Katarina Prezelj

Pred Talinom. Foto: Jana Jocif

Grudnove Šmikle so ena izmed boljših stvari, ki so se mi zgodile zadnja štiri leta. Prav dobro se še spomnim, kako sem bila šokirana, ko me je poklicala Marjeta: "Ej, dej, posluš, a b ti pršla k Šmiklam pet? Se zdej nkjer ne poješ, dej prid k nam."

"Ja posluš, kva nej pa jest delam pr vas?"

"Poješ, recimo."

In jaz čisto zgrožena: "Pa jest sm čist prestara za Šmikle!"

No, teh pogovorov sva imeli kar nekaj in nazadnje sem ugotovila, da bo res najbolje, da pridem, ker drugače mi ne bo dala miru (šala).

Tako sem postala Grudnova Šmikla in moj prvi nastop je bil ob otvoritvi prenovljene Dermotove kapelice v Železnikih junija 2007. Tisto leto smo potem delale v glavnem sakralni program, tudi nastopale smo večinoma po slovenskih cerkvah, tako da sem bila na koncu iskreno povedano že malo znervirana in sem Marjeti večkrat utrujala, češ, a bomo delale še kaj drugega. Za kar se ji opravičujem, saj danes ugotavljam, da so prav ti koncerti nekaj posebnega, saj vzbujajo zares neverjetne občutke. (Ej, samo, ne tega okol govort, jaz tega nisem rekla!) Meni še najbolj ležijo ljudske pesmi ali pa priredbe kakšnih popevk. Teh, zadnjih, nimamo veliko na programu, se pravi, da bom morala še malo utrujat, ha ha.

Moram priznati tudi to, da kot "ta stara" rada včasih malo komandiram in delam red med "ta mladimi", pa so me hotele postaviti za predsednico. Ni govora! Glede predsedniške funkcije imam travme še iz osnovne šole. Raje sem se zagrebla za funkcijo blagajnika, ki jo opravljam zadnji dve leti. Si pa kot matica še vedno jemljem pravico, da jih včasih mal rihtam, če je treba, ha ha ha.

Naziv matica (no, tudi za to sem se zagrebla, ojoj, sram me bodi!) sem dobila na eni od vaj. Marjeta je s soprani vadila, altistke pa smo klepetale, klepetale, klepetale ..., ko je naenkrat povzdignila glas: "Pa dejte no mir! Sej ne mormo nč delat! Tak je kt v enmu čebelnaku!"

"Jest sm matica!" sem hitro dvignila roko. In pri tem je ostalo.

Če bi vprašali Šmikle o kakšni moji lastnosti,

Po Talinu. Foto: Jana Jocif

grem stavit, da bi jih polovica napisalo, da se zelo hitro zjočem. Obvezno je to na vseh razglasitvah in podelitvah priznanj. Ali pa takrat v Ohridu, ko smo pele v eni izmed cerkva. Ljudje so čisto zamaknjeni poslušali in bolj, ko sem zrla v njihove obraze, bolj se mi je tresel glas, presneto. Res je bilo zelo čustveno. No, vsaj zame. In ko smo ob bučnem aplavzu odhajale po cerkvi, so mi solze tekle "ket enmu tavelkmu". Ampak kot sem že rekla, ne tega okol govort, prav?

Večkrat si želim, da bi lahko sedela med občinstvom in nas poslušala. Ker me res zanima, ali se čuti vsa tista energija, ki se pretaka med nami na odru. Kajti ko smo na odru, so pozabljene skrbi, slaba volja in kakšen slab dan, ki ga, ne boste verjeli, tudi imamo. Takrat smo Šmikle in so nasmejani obrazi in iskrivi pogledi in so dobre misli in pozitivna energija in je neka nevidna sila, ki nas povezuje, za kar pa, se mi zdi, ima precej zaslug naša zborovodkinja Marjeta.

Imam tudi trenutke, sploh pri večjih projektih, ko si rečem: "Ne morem več. Preveč je. Samo še to speljemo do konca, potem neham."

Te prime pa te mine, a ne? In tako še vedno vztrajam. Kajti, iskreno moram povedati, da čeprav taka stvar veliko zahteva, hkrati tudi ogromno daje. Navsezadnje si niti ne predstavljam ne biti Šmikla.

Prav neverjetne so te punce. Bistre, duhovite, z ogromno sposobnostmi, zanimivimi idejami, aktivne na mnogih področjih in res si želim, da bi Grudnove Šmikle še naprej znale najti čas za to, kar počnemo, in da bi se niti prijateljstva še dolgo tkale.

Vesela sem, da sem del te zgodbe. Na stara leta bom imela kaj povedati ...

Viktorija Pučko

Foto: Jana Jocič

Jaz, Šmikla Pomočnikova,

občasno prispevam svoj drugi alt v tej izredno pozitivni združbi, organizmu samih kvalitetnih, zdravih in pozitivnih babnic, ki ga poganja srčni Marjetator z dušo, ki me je že zdavnaj prepričal, veliko naučil in tudi potolažil, ko je bilo potrebno.

Marjetino čutenje in energija ter deklisško-ženski čisti glasovi, smeha, zdrave kmečke pameti in afnarij polni, ti enostavno zlezejo pod kožo, te vlečejo in zvlečejo not ...

Zakaj sem rada Šmikla Pomočnica?

Nimam občutka, da kakor koli pomagam, ker enostavno v tem, kar počnem, izredno uživam, sem pa vedno vesela, da se spomnijo in me povabijo medse ... ker takrat sem lahko pastirica ali čarovnica, ker lahko molim in občutim vero na meni najljubši način, ker sem lahko pomlad, jesen in zima ... In ko se ob vsej tej harmoniji dvigajo kocine na vratu in čutiš drget vse do možganov ..., potem je to – TO, zaradi česar napredujem, sem "živa", radostna in pomirjena sama s seboj.

Neža Rejc

Foto: Jana Jocif

Grudnove Šmikle sem prvič slišala na eni od občinskih proslav leta 2003, kjer so se mi zdele odlične. Ko sem istega leta po zaključeni osnovni šoli dobila povabilo, da se jim pridružim, sem bila seveda takoj za. Svojo šmiklasto pot sem takrat začela kot prvi sopran, po osmih letih petja pa gravitiram bolj proti drugemu sopranu.

Vsa ta leta so minila kot blisk. Nastopov in koncertov je bilo vedno več in pesmi vse bolj zahtevne. Predvsem zadnjih par let so bile vaje in koncerti vpisani v male šmiklaste koledarčke zelo pogosto. Na srečo so naše vaje vedno polne smeha. Sem in tja, ko pred kakšnim koncertom primanjkuje časa, je to že malo odveč, vendar ob šmiklastih štosih tudi takrat ne moreš dolgo ostati slabe volje.

Sprva mi je petje v zboru pomenilo nekakšen odih, sprostitev po napornem tednu. Petkov popoldan je tako postal rezerviran za Šmikle, in kadar so vaje odpadle, nisem vedela, kaj bi počela s celim popoldnevom. S stopnjevanjem zahtevnosti pa so vedno bolj pogoste vaje postale kar nekakšen trening za možgane. Posebno takrat, ko se je pesmi treba naučiti na pamet.

Biti Šmikla je super. Skupaj spoznavamo vedno nove pesmi, ki nam jih prinese Marjeta. Nad nekaterimi smo bolj navdušene kot nad drugimi, vendar po navadi bolj kot znamo neko pesem, bolj nam je všeč. Ljubezen do glasbe in petja pač premaga marsikatero oviro.

Alenka Šifrar

Foto: Jana Jocif

Oktober letos bom dopolnila tretje šmiklasto leto, čeprav se mi zdi, da sem se Šmiklam priključila ravnokar. Zdi se mi, da pri Šmiklah oz. s Šmiklami čas teče hitreje. :) Morda je tudi to posebnost in čar zbor; Šmikle ne štejemo let. Kljub temu da sem bila dve leti najmlajša članica zbor, tega nikoli nisem občutila. V zboru smo si bolj ali manj enakovredne, pomembno je le, da si Šmikla, Šmikla s srcem. Čeprav se zavedamo, da so nekatera dekleta v zboru že veliko dosegla, ne gradimo posebne "hierarhije" (razen altovskih in sopranskih sindikatov, ki so bolj šala kot pa realnost). Tudi z Marjeto se razumemo kot s Šmiklo in ne kot s profesorico ali učiteljico. Kot članica zboru podpiram tak pristop, saj lahko z mirno vestjo kadar koli pristopiš k njej s problemom, ki ga imaš, pa naj si bo glasbene ali organizacijske narave.

Kakor koli že, zbor je POSEBEN. Posebnega ga dela veliko stvari: Sprva bi pomislili, da 20 žensk na kupu ne bo nikoli funkcioniralo! Pa ni res. Smo kot prava futsal ekipa: vsi za enega, eden za vse. To se kaže tudi v poklicni raznolikosti, ki jo premoremo: smo naravoslovke, družboslovke, jezikoslovke itd. in vedno lahko z vprašanjem, ki ga na primer iz vsakdanjega življenja prineses s seboj na vaje, pristopiš do Šmikle (NN) in ta ti bo z znanjem s svojega področja skušala pomagati. Šmikle gojimo tudi posebne odnose do hrane, piva in ne nazadnje tudi do žirantov in predvsem tekmovanj, ki so prav gotovo PoSeBna zgodba zase. :))

Kot sem že omenila, k Šmiklam hodim že tretje leto. Prišla sem po Polonini zaslugi: v tistem času

so Šmikle postopoma širile svojo zasedbo. Imele so sestanek, na katerem je Marjeta omenila tudi, naj k zboru povabijo kakšno potencialno drugo altistko. Čeprav se meni takrat sploh ni sanjalo, kdo Grudnove Šmikle so, kdo jih vodi ... skratka, nisem imela pojma, sem na Polonino vprašanje, ali bi pela pri Šmiklah, brez premisleka odgovorila, da JA. Polona je le rekla, da naj v petek ob petih pridem na vajo, in tako sva bili zmenjeni. S Polono sva takrat skupaj peli pri gimnazijskem pevskem zboru. Tisti petek pred vajami sem tako imela krajšo avdicijo, na kateri je Marjeta ugotovila, da drugi alt sicer nisem, ampak naj bom kar prvi alt. No, in tako sem prvi alt še danes. :)

Mihaela Tavčar

Foto: Jana Jocif

S šmiklastim virusom sem se okužila pred osmi mi leti, pri 16-ih letih. Bila sem malce nepazljiva in sem po pomoti zatavala na pevske vaje. Danes mi ni žal in si sploh ne želim ozdraveti! ;) Biti Šmikla je res čudno. Recimo pevske vaje v petkih ob petih. To je tako kot takrat, ko te tišči na stranišče: malce ti je odveč, ko pa si tam in ko opraviš, se počutiš res fino! :D No, tale primerjava res ni prevečokusna, ampak ... Brez Šmikel pač ne gre. Ko zaradi kdo-ve-kakšnega razloga ne morem priti na vajo, je to ena redkih, če ne celo edina stvar, zaradi katere imam RES slabo vest. Ali pa na primer redki koncerti, na katerih nisem pela: bilo je, se mi zdi, lani, ko sem bila prehlajena in sem koncert spremljala le kot po-

slušalka iz dvorane. Katastrofa! Čisto sem bila na trnih, živčna, predsedala sem se po stolu, na trenutke bi se kar scmerala – tako mi je bilo hudo. :)

V dolgi eri Šmikel se je zgodilo marsikaj. Predvsem smo danes malce bolj odrasel zbor. Človek se z leti pač malo postara, a ne? Šmikle smo seveda kot vino, ne kot sir – starejše kot smo, boljše smo. He he he. Spominjam se, kako mi je bilo na začetku neprijetno, ker nisem vedela, kako naj se obnašam do Marjete – še pred kratkim sem jo klicala "tovaršica" (in na skrivaj "Naglička" ali "Koruza"), zdaj pa naj kar prešaltam na "ej, Marjeta"!? To zadrego sem po nekaj mesecih uspešno premagala. Ali pa to: Pred leti sem se pred pevskimi vajami kisala Urški v naročje, ker sem bila nesrečno zaljubljena, v zadnjem času pa so aktualne predvsem spremembe statusa iz "samska" v "poročena", povečal pa se je tudi povprečen obseg šmiklinega trebuha. Pa ne samo zato, ker nas Marjetina mama in absolutno častna Šmikla Majda neprestano razvaja z raznimi pokoncertnimi tortami in pikniki – mini Šmikle in Šmikloni bodo kmalu lahko ustanovili svoj lasten mali zborček! :)

Naš zbor je ena taka pisana mineštra. Vse sorte se najde notri, od krompirja do makaronov. Pa saj veste, kako je z babami: težko. Tečne, smotane, zamerljive, žleht, nikoli nam ni nič prav ... ;) Ampak mineštra je vseeno okusna! Priznam, da ne vem, kaj je ta župa, ki drži skupaj grahe, krompirje, fižole in kolerabe. Vsaka po svoje je malo prismuknjena, vse skupaj smo ornk zmešane, ampak nam vseeno fajn lavfa! :D Nekatere od nas imajo prav posebne funkcije, na primer Jera, ki je predsednica zbora, pa Katja, ki se ukvarja z raznimi razpisi, Katarina skrbi za finance, Jana pa vse dogodke zabeleži s svojim fotoaparatom. Marjeta je dirigentka in selektorica programa in si domišlja, da je gazda. :) Moja funkcija v zboru pa je ... hmmm ... ne morem je formalno opredeliti, ampak ... po navadi sem jaz tista, ki poskrbi za to, da od zakuske po koncertu ne ostane kaj dosti. Čeprav na prvi pogled ta funkcija izgleda povsem nepotrebna, vam lahko zagotovim, da temu ni tako. Nekdo pač mora prebroditi začetno zadrego in prvi zagristi v piškot. In spodbujati obiskovalce k

tej dejavnosti. Večina bi to funkcijo težko opravljala, jaz pa v njej zelo uživam in mi je res pisana na kožo. Poleg tega imam tudi poseben dar za neumne izjave in še štorasta sem povrhu, tako da sem nekakšen dvorni norček našega zbora. Nisem čisto prepričana, ali mi je ta funkcija všeč, mi pa prav tako gre zelo dobro od rok, he he he! :)

Trenutno sem na izmenjavi in Šmikle so seveda na seznamu "pogrešanih". Komaj čakam, da se spet srečamo in užgemo en ta pravi babji cvek! In pa, da začnemo z novo sezono matranja naših glasilk ... in vaših ušes, he he he ... Ne, ne, saj se hecam! Mislim, da bojo tako glasilke kot tudi ušesa tudi letos zelo uživali. Upam, da se srečamo na kakšnem od naših nastopov, in že zdaj vam polagam na srce: piškoti po koncertu so za pojed, ne za gledat! :)

Tilen Bajec

Foto: Jana Jocif

Bilo je nekega torka zvečer, menda septembra 2007, v Stari Loki na dobrodelnem koncertu za Železnike po katastrofalni poplavi. Sodeloval sem kot organist škofjeloškega Aeternuma, tam pa so bile tudi Grudnove Šmikle. Dotlej sem le tu in tam kaj slišal o njih, pa se mi že njihovo ime ni zdelo tako, da bi moglo kaj dosti obetati. Zato pa je bilo odkritje toliko večje. Dobro se spominjam Merkujeve priredbe ljudske pesmi Jezus in ajdovska deklica, nepovnljive barve drugih altov v nižini, lepih, smiselnih fraz, predvsem pa tega, da je bilo v njihovem petju še nekaj več; nekaj, česar pri večini zborov ni. In spomi-

njam se, kako je vsem dobro poznani Aco v navdušenju ponavljal, da boljšega ženskega zbora še ni slišal.

Naslednjič sem se s Šmiklami srečal junija 2008, na koncertu, posvečenem skladatelju Ambrožu Čopiju. Tokrat sem na klavirju spremljal baritonista Sama Ivačiča, ki je nastopil kot gost. Zadnje izmed ne ravno najlažjih spremljav so še na dan koncerta prihajale po elektronski pošti in prav počasi lezle iz tiskalnika. Za moje lene prste, ki so se v tistem času večinoma družili z orglami, klavirja pa so se bili nekako odvadili, je bil to pravi izziv! A Marjeta je bila menda zadovoljna. Prsti odtlej ostajajo v nekoliko boljši formi, pa tudi upajo si malo več kot le korepetirati učence nižjih razredov glasbene šole.

Jeseni istega leta smo nastopili v župnijski cerkvi v Selcih s takrat čisto novimi orglami. Spet se je mudilo. Počasi pa mi je začelo postajati jasno, da je način dela, ki ga - nomen est omen - razodeva že priimek zborovodkinje, pri Šmiklah nekaj običajnega in da s tem pravzaprav ni nič narobe, ko se človek enkrat privadi.

Od takrat naprej sodelujemo tako rekoč redno. Takole na hitro se spomnim koncertov v Kopru, na Krtini, več koncertov v Železnikih in Škofji Loki, nekaj porok ter vsakoletni božični koncert - od teh sem zadnjega v celoti zamudil; mislim, da so Šmikle edini zbor, ki to prenese brez posebne panike. Na enem od koncertov so me Šmikle presenetile s kravato ustreznih šmiklastih barv, ki me z njimi še tesneje povezuje.

Pri uspehih Šmikel na tekmovanjih v Ohridu in v Mariboru me žal ni bilo zraven. Skupaj pa smo se "bojevali" v Talinu. Tamkajšnja izkušnja je bila svojevrstno presenečenje. Mislim, da nam še vedno ni popolnoma jasno, kako je v množici odlično pripravljenih zborov mogoče doseči najvišje število točk s programom, ki niti ni popolnoma izdelan. Morda je sicer res, da se vesten človek pomanjkljivosti pri svojem delu sam bolj zaveda, kot pa jih opazijo drugi, pa vendar se mi zdi, da je bil tudi tokrat na delu tisti žar, kemija, tisto "nekaj več", ki očitno tudi pri najboljših ni samoumevno. Kar malce grenkega priokusa je v spoznanju, da ljubezen do lastnega početja rodi večje sadove kot vsa doslednost in natančnost!

Mogoče je tudi žirija v tistih nekaj minutah dobila vtis, ki sem ga v vsem času našega sodelovanja dobil sam: da Šmikle v prvi vrsti niso pevski zbor, ki mu je cilj doseči kar najpreznejšo izvedbo, pač pa skupinica deklet, ki ji je zborovsko petje predvsem sredstvo za izražanje kvalitetnega sobivanja ter priložnost za pot k človeškim idealom. Prav zato je sodelovati s Šmiklami čisto drugače kot z drugimi, četudi izvrstnimi zbori.

Naj se za trenutek vrnem k tistemu toroku septembra 2007. Marjeta mi je kasneje povedala, da so Šmikle tedaj nameravale zaključiti svojo pevsko pot, pa jih je ravno uspešen nastop na dobrodelnem koncertu odvrnil od tega. In če je tista strahovita povodenj, ki je pustošila po Selški dolini, pomagala ohraniti Grudnove Šmikle in jih odplavila v svet, potem le ni bila brez koristi!

Biti Grudnova Šmikla, kot je zapisala Katarina Prezelj za letni koncert 2010, pomeni:

- Biti vesela, razigrana, včasih zasanjana, pa tudi resna in predana.
- Hoditi ob petkih na triurne vaje s pavzo, ki jo izbori komite za pavze.
- Imeti sopranski in altovski sindikat.
- Imeti za en širok fascikel not.
- Pred nastopi žrtvovati vikende.
- Se prijavljati na razpise in pisati poročila o izvedenih projektih.
- Prosit za sponzorska sredstva.
- Imeti čudovit, unikaten svilen šal.
- S petjem nekemu polepšati poročni dan.
- Se uspešno udeleževati regijskih tekmovanj.
- Nastopati v slovenski filharmoniji.
- Zmagati na zborovskem festivalu v Ohridu.
- Osvojiti zlato priznanje na Naši pesmi v Mariboru.
- Snemati skladbe na radiu in oddajo o zborovski glasbi na Televiziji Slovenija.
- Imeti 12 nastopov v letu 2008, 23 v letu 2009, za 2010 pa še nismo preštele.
- Ob desetih zvečer sedeti za računalnikom in razmišljati, kaj napisati, da bi bila naša predstavitev zanimiva.
- Praznovati dan sv. Miklavža.

Saj res, še veste, od kod naše ime?

Gruden – mesec december, od tod ime Grudnova.

Šent Miklavž – sv. Miklavž, od tod ime Šmikla.

To pa zato, ker se je naša zgodba začela pisati prav na dan sv. Miklavža leta 2002.

In čisto od začetka je z nami naša draga in neutrudljiva zborovodkinja Marjeta Naglič.

To smo torej me, Grudnove Šmikle. Vesele, razigrane, polne idej in domislje, nagajive, iskriive, glasne, zadržane, ubrane, razglašene, a vedno nasmejjane.

Tudi dobrodelne.

Saj, kot poje Adi Smolar: Tega ne delam zarad dnarja. To delam zaradi srca.

Grudnove Šmikle so razmišljale o svojem poslanstvu in Ana Pollak, ki jo je navdihnila Bohoričeva *Jutranja pesem*, je povzela:

Tema. Oblaki zakrivajo še tiste oddaljene zvezde, ki bi sicer svetile. V daljavi zaslišim pesem. Bliža se, močnejša in močnejša postaja. Slišim jo ob sebi, začutim jo v sebi.

Pesem je posijala v moje življenje kot sonce. Slišim pesem o ljubezni. Govori mi o ljubezni Boga do človeka, o človeškem občudovanju, slavljenju nepredstavljive veličine.

Slišim razigrane tone, iz katerih govorijo ljudje o svojem veselju, željah, občutkih. Tudi oni pojejo o ljubezni, radostih in tegobah, ki jih prinaša življenje.

Naj bo noč še tako temna, plamen glasbe jo razsvetli. Naj bo dan pust in meglen, žarek pesmi predre vsako prepreko in ga ogreje.

Naj vam Grudnove Šmikle pošljemo ta žarek. Pridite in ga ujemite – naj vas pogreje!

JUTRANJA PESEM

*Minila je uže strašna nuč, iz teme je postala luč,
veseli dan zdaj gori gre, sonce sojo luč rezprostre.*

Adam Bohorič

Mihaela Tavčar meni, da lahko v nekaj letih pričakujemo izid prenovljenega SSKJ-a, v katerem bo dodanih kar nekaj gesel, med njimi prav gotovo tudi beseda "ŠMIKLA". Da v prihodnje ne bi prišlo do napačnih razlag in nesporazumov, je tu nekaj pravil:

ŠMIKLA: samostalnik ž. spola, ki ga sklanjamo po 1. ženski sklanjatvi:

Imenovalnik: Kdo/kaj poje v zboru? Šmikla.

Rodilnik: Koga/česa se ne bojite? Šmikle. (Upam vsaj.)

Dajalnik: Komu/čemu boste prisluhnili čez nekaj trenutkov? Šmikli.

Tožilnik: Koga/kaj nadzira budno oko Marjete Naglič? Šmiklo.

(Pričakujem, da se bodo vremena Kranjcem razjasnila. Bom vsaj vidla čez Karavanke.)

Mestnik: O kom/o čem govori pravkar slišani sestavek? O Šmikli.

Orodnik: S kom/s čim lahko ure in ure klepetaš? S Šmiklo.

Omenjeno geslo se največkrat uporablja v besedni zvezi vokalna skupina GRUDNOVE ŠMIKLE, pri čemer se pridevnik Grudnove nanaša na december, v katerem zasedba praznuje svoj rojstni dan.

Izvor besede ŠMIKLA je popolnoma znan, je namreč skovanka dveh besed: Šent in Miklavž, kajti prav na ta dan smo postavile temelje svoji glasbeni avanturi.

V strokovnih izrazih se ne pojavlja pogosto, najpomembnejši frazem pa pove vse:

ŠMIKLA – KER SE CENIM!

Exkluzivno za Ločanko: **Mall Prettyrawa**

OSTRA KRITIKA GRUDNOVIM ŠMIKLAM

Splošno znano je, da je to samo trop gobec otresajočih bab, ki imajo v povprečju manj ali pa ravno toliko posluha kot ekonom lonc moje babice. Seveda pa so njihovi kriteriji glede tega precej nižji in tako same sebe, naj jih koklja brčne, imenujejo "zbor".

Vsi tudi vemo, kako so videti njihove vaje: ko po 23 minutah zamude tudi zadnja spleza skozi okno v učilnico, seveda ob glasnem aplavzu ostale črede (ovacijam ni konca, lahko se celo zgodi, da mora podvig ponavljati), se prava pevska orgija šele začne.

Že ob upevanju bi mojo babico (ne tisto z ekonom loncem, ampak uno ta gluho) začela boleti ušesa. Bolečina bi se ob nadaljevanju stopnjevala do nečloveških muk in se končala ... ne želite vedeti kako, lahko pa vprašate neko radovedno dekle na rolerjih, ki je prisluškovalo pod zloglasnim oknom. Če bo sposobno podoživeti te strašne trenutke ...

Punca seveda ni nič kriva, saj ni vedela, kaj jo bo doletelo, zbor pa v bližnji prihodnosti čaka soočenje na sodišču s starši nedolžne žrtve.

Kako se bo iztekla sodba?

O tem več v naslednji številki!

V Popponovi baziliki v Ogleju. Foto: arhiv Grudnovih Šmikel.